

Superàvit polèmic

Carlos Arbó 13.07.2020 | 23:51

Els alcaldes volen disposar del seu superàvit i clamen contra el Ministeri d'Hisenda, que es fa el ronso. La Montero, i abans el Montoro, donen llargues i mantenen les restriccions. El 30 de juny, els càlculs provisionals situen en 3.839 M d'euros (0,31% del PIB) el superàvit del 2019 de les entitats local d'Espanya (ajuntaments, diputacions, comarques, mancomunitats...).

És una magnitud macroeconòmica que indica, a finals de l'exercici passat, la diferència entre ingressos i despeses, sense comptar les operacions financeres, i després de realitzar una sèrie d'ajustaments, alguns emprant criteris subjectius malgrat una guia de càlcul del Ministeri per apropar-se al sistema europeu de comptes (SEC).

Ara bé, per poder utilitzar el superàvit, és necessari complir una sèrie d'indicadors de solvència: estalvi net positiu; romanent de tresoreria per a despeses generals (RTDG) de signe positiu; deute viu no superior a un 110% dels ingressos corrents i període mitjà de pagament a proveïdors no superior a 30 dies.

Cal posar èmfasi en l'RTDG, un saldo pressupostari que recull l'estalvi acumulat al llarg del temps, sense que siguin diners en efectiu perquè, com en el superàvit, els imports inclouen els pendents de cobrament.

Els càlculs provisionals de l'RTDG per a l'any 2019 s'enfilen a més de 18.848 M a tot l'Estat i uns 2.425,3 M a Catalunya. A la província de Girona són uns 333,2 M. La Diputació de Girona amb 36,4 M ocupa el primer lloc, seguida d'ajuntaments com Roses (12,2 M), Sant Feliu de Guíxols (9,5 M), Begur (8,6 M), Riudellots (5,9 M), i Lloret (5,1 M). A la cua del llistat, amb RTDG negatiu, hi ha Besalú (-0,96) i Vidreres (-0,11 M).

Des de la Llei d'Estabilitat, el superàvit o, si era menor, l'RTDG s'havia de destinar a reduir l'endeutament amb els bancs. Després, a partir del 2014, es podia dedicar una part a inversions financerament sostenibles: una llista d'obres i serveis amb una vida útil superior a cinc anys i sense que generin en el futur despeses superiors als ingressos perquè no perillin els objectius d'estabilitat i de deute públic. Déu-n'hi-do!

L'aparició de la covid-19 ha permès que un màxim del 20% de les inversions financerament sostenibles es destinin a despeses socials i, excepcionalment, a prestacions ordinàries (ajuda a domicili, teleassistència, rehabilitació, atenció als sense sostre, reforç de plantilles, subvencions a famílies necessitades...).

Amb tot, els canvis constants de les normes, a més de crear confusió, han obligat els alcaldes a pidolar en una situació d'emergència sanitària.

Tot plegat es produeix per la tutela asfixiant de les administracions central i autonòmica sobre els ajuntaments que continuen essent considerats menors d'edat.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/opinio/2020/07/14/superavit-polemic/1052482.html>